

[Stavad]

den stigning i betalingsbalanceunderskuddet, vi får i år, inden man over hals og hoved kaster sig ud i nye indgreb, som kan bringe opsvinget i fare.«

Nu, et år efter, hvor man vel ikke stadig væk kan tale om »over hals og hoved«, siger statsministeren i sin åbningsredegørelse:

»Vi kan ikke i dag med større sikkerhed afgøre, om denne tendens til forbedring vil blive tilstrækkelig stærk. Regeringen er fast besluttet på at fastholde den genopretningslinje, vi fra starten har afstukket, men vi ønsker ikke at handle i panik, hvis vi uden yderligere foranstaltninger kan få en tilfredsstillende udvikling i 1986.«

Jeg synes, det må være helt nødvendigt, at statsministeren giver os en forklaring på, hvad der nu er regeringens begrundelse for at tro, at tingene udvikler sig anderledes. De oplysninger, som statsministeren gav folkettinget i 1984, kan vi se ikke holdt stik, og derfor må regeringen jo have nogle andre oplysninger at give folkettinget nu; der må være et andet grundlag at vurdere på nu for, at man fortsat intet foretager sig. Jeg vil med spænding afvente statsministerens svar, og jeg synes, det er i hvert fald en rimelig og venlig måde fra vores side at gå ind i debatten på, når vi ønsker svaret på nøjagtig samme præmisses, som statsministeren gav folkettinget for et år siden.

Kaj Poulsen (S):

Jeg skal også kort tage fat på statsministerens næsten utrolige optimisme ved at gå ned i tallene og se på, hvad der egentlig ligger bag dem. Vi kan tage det samme, som det, hr. Stavad citerede, nemlig:

»Tallene fra juni og juli peger imidlertid i retning af, at et opsving er på vej. I de to måneder var niveauet for industrieksporten 12-13 pct. højere end 1984-niveauet.«

Hvad skete der i de måneder? Hvad var det, der gjorde, at man pludselig kan tale så jublende lykkelig om de måneder? Der skete det, at der blev afleveret en luksusliner fra Aalborg Værft til knap 2 mia kr., som har vejet til i de tre sidste finansår. Så tages den som indtægt for, at der nu er tegn på, at det går fremad. Nej, hr. statsminister, der er tegn på, at det går tilbage.

Inden for det sidste år har regeringens politik på værfternes område betydet, at danske

værfter er gået glip af ordrer på 6½ mia kr. Da vi foretog leasingindgrebet i december 1984 sagde samtlige partier uden for regeringen og også regeringspartierne, at der skulle sættes noget andet i stedet. Alle var altså klar over, at det kunne få uheldige virkninger for værfterne. Vi forventede så, at industriministeren tog fat på de problemer, som man allerede da kunne se i skibsværftsindustrien. Den 22. maj 1985 spurgte jeg ministeren, hvad ministeren havde tænkt sig at gøre (Folketingstidende 1984-85, sp. 10229), om ministeren agtede at se på de finansieringsregler, der er skyld i, at vi ikke får ordrer hjem. Hvad svarede ministeren så? Ministeren svarer (Folketingstidende 1984-85, sp. 10231):

»Først til hr. Kaj Poulsen: inden for dansk industri har skibsbygning en særlig finansieringsordning; ene og alene har denne del af industrien mulighed for at få nogle fordelagtige lån, og det agter vi ikke at ændre, ...«

Det var ministerens svar. Nu har vi mistet ordrer for 6,5 mia kr. på et enkelt værft, nemlig Aalborg Værft. Vil ministeren blive ved med at lade det sejle? Man har bedt om at få en finansieringsordning, som efter alt at dømme ikke vil koste staten penge, men alene afskaffer de tåbelige sidestillingsgarantier, som skibskreditfonden nu kræver.

I maj måned var der altså ingen problemer, da skulle det bare køre derudad; det skulle sejle sin egen sø. Jeg spørger nu ministeren: vil der komme initiativer ud over dem, ministeren har offentliggjort, der jo kun dækker det indenlandske marked?

Her i Danmark kan vi ikke leve af at klippe og barbære hinanden. Vi er nødt til at have nogen eksport, og derfor er vi nødt til at sætse også på eksportmarkedet. Hvad har ministeren så gjort ved det? Ministeren sagde i fjernsynet forleden dag, at problemet er, at man i Vesttyskland og i Italien osv. af Kommissionen har fået lov til at give statstilskud. Det var der ikke noget at gøre noget ved, og det er rystende.

Ministeren sagde den 22. maj 1985, og jeg citerer ministeren (Folketingstidende 1984-85, sp. 10231):

»Jeg søger overalt i internationale forsamlinger at få de øvrige lande til at opgive deres statsstøtteordninger af forskellig art, men det ville da være fuldstændig meningsløst,